

nostech, na něž se vztahuje odst. (1), ustanoveními práva občanského. V souzeném případě není mezi stranami sporné, že místnosti, o něž jde, byly pod záštitou zákona a že tudíž pro ně platila aspoň do 31. prosince 1932 všechna ustanovení zákona o ochraně nájemníků, tedy také předpis § 4 zákona čis. 44/1928 sb. z. a n., že smí býti dána výpověď jen se svolením soudu. Předpis ten platil také dne 10. srpna 1932, kdy byla dána výpověď žalované bez soudního svolení, takže vypovídající strana nebyla oprávněna nedbati tohoto předpisu, jenž tehdy ještě v příčině vypovídáných místností platil. Teprve dnem 1. ledna 1933 přestala ochrana místností uvedených v § 4 (1) zák. čis. 210/1931 sb. z. a n. a nastoupily předpisy občanského práva, nikoli však dříve, takže žalobce zkrátil zákonem zaručenou ochranu nájemnice a tím jednal jak proti doslovu, tak proti vůli zákona. Nezáleží na výpovědní lhůtě ani na tom, že podle dané výpovědi měly býti místnosti vyklizeny až v termínu dubnovém 1933, neboť výpověď byla dána a řízení o námitkách (§ 571 c. ř. s.) bylo v první stolici provedeno a rozsudek (§ 572 c. ř. s.) byl vydán ještě za účinnosti zákona čis. 44/1928 a soud se musí při rozhodnutí řídití zákonnými předpisy, platícími v té době, nikoli předpisy, které teprve v budoucnosti nabudou účinnosti (rozh. čis. 8060 sb. n. s.). Ježto si žalobce neopatřil k výpovědi tehdy ještě chráněných místností soudní svolení, musila býti výpověď již z tohoto důvodu zrušena (srov. na př. rozh. čis. 3437, 3741, 6596). Za tohoto stavu věci a při tomto právním posouzení netřeba se zabývati otázkami, zda se vypovězených místností užívá k výdělečné činnosti a mají-li povahu velké provozovny a zda jsou tedy chráněny i po 1. lednu 1933 čili nic.

Čís. 12740.

Ocenil-li žalobce hned na počátku prvního ústního jednání spor o námitkách proti mimosoudní výpovědi na 300 Kč, jest toto ocenění rozhodným pro způsob řízení, leč že by žalovaný prokázal, že předmět sporu má hodnotu nad meze uvedené v § 448 c. ř. s.

Odvolací soud, oceňuje předmět sporu podle § 500, třetí odstavce, c. ř. s., nemůže tím měniti předpisy o řízení ve věcech nepatrných ani předpisy o opravných prostředcích ve věcech nepatrných.

(Rozh. ze dne 28. června 1933, Rv I 1204/33.)

Proti mimosoudní výpovědi, již dala žalobkyně žalovanému z bytu, podal žalovaný námitky. Na počátku prvního ústního jednání ocenila žalobkyně spor na 300 Kč. Procesní soud své stolice ponechal výpověď v účinnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a ocenil předmět sporu na 2.100 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

V souzeném případě jde o námitky žalovaného proti mimosoudní výpovědi z bytu dané mu žalobkyní. Žalobkyně hned na počátku prvního ústního jednání — dříve neměla k tomu příležitosti — ocenila předmět sporu na 300 Kč. Toto ocenění žalobkyně mohlo míti za účel jen docílení řízení bagatelního podle § 448 c. ř. s. udáním »hodnoty sporného předmětu«, když jest okresní soud pro tento spor podle § 49 čís. 5 j. n. věcně výlučně příslušný, a jest rozhodným pro způsob řízení, leda že by žalovaný prokázal, že předmět sporu má hodnotu nad meze uvedené v § 448 c. ř. s., jak nejvyšším soudem bylo vyloženo zejména v rozhodnutích čís. 1048, 4380 a 6836 sb. n. s., k nimž se dovolatel v příčině té k zamezení opakování odkazuje. Že by tomu tak bylo, žalovaný ne tvrdil a důkazy o tom nenabídl, ba ani po ocenění předmětu sporu žalobkyní při prvním ústním jednání se proti ocenění tomu nijak nebránil a o důkaz vyšší hodnoty předmětu sporu se vůbec nepokusil. Žalovaný sice v námitkách proti mimosoudní výpovědi z bytu ocenil předmět sporu částkou 2100 Kč, ale k ocenění předmětu sporu je oprávněn jedině žalobce a nikoli žalovaný, a je proto ocenění, jež žalovaný udal nad meze uvedené v § 448 c. ř. s. bezvýznamným, a to jak v příčině způsobu řízení, tak i v příčině přípustnosti opravných prostředků. Než i kdyby se oceňoval předmět sporu nikoli podle ocenění žalobce, nýbrž podle § 58 druhý odstavec j. n., nic to žalovanému neprospěje, neboť nájemné na sporný čas, t. j. na osmidenní lhůtu výpovědní připadající činí jen asi 53 Kč, tedy zase jen částku 300 Kč nepřevyšující. Rovněž tak je bezvýznamné ocenění předmětu sporu odvolacím soudem podle § 500 třetí odstavec c. ř. s. Odvolací soud nemůže tím měniti předpisy o řízení ve věcech nepatrných podle §§ 448—453 c. ř. s., ani předpisy o opravných prostředcích ve věcech nepatrných (§§ 501 a 502 druhý odstavec c. ř. s.). Dovolací soud rozhoduje, zkoumaje otázku přípustnosti opravného prostředku, samostatně o tom, nastaly-li předpoklady pro zvláštní předpisy o věcech nepatrných (rozh. čís. 34 a 10.562 sb. n. s.), a strany nemohou se dohodnouti ani výslovně ani mlčky na jiném způsobu řízení, než jest civilním řádem soudním předepsáno, ježto jde o předpisy donucovací; jest tudíž ve směru tom nerozhodné, že první soud jednal o námitkách proti mimosoudní výpovědi v řízení řádném. To právem žalobkyně zdůrazňuje v dovolací odpovědi — nemá však pravdu, když tvrdí, že řízení odvolacího soudu jest zmatečné, neboť není tu žádného z důvodů zmatečnosti v § 477 c. ř. s. uvedených. Že i v rozepřích o námitkách proti výpovědi z nájmu lze použití předpisů o řízení ve věcech nepatrných, rozhodl nejvyšší soud opětovně (srov. na př. rozh. čís. 34, 161, 422, 9899 sb. n. s.). Ježto tudíž žalovaný nedokázal vyšší hodnotu než 300 Kč, jde v souzeném případě o »věc nepatrnou« podle § 448 c. ř. s., ale ve věcech nepatrných není dopuštěn další pořad opravných prostředků proti rozhodnutí odvolacího soudu (§ 502 druhý odstavec c. ř. s.). Bylo proto dovolání jako nepřípustné odmítnouti podle § 507 první věta c. ř. s., když tak neučinily již soudy nižších stolic.